

Изведнѣж Радул извика:

- Как^{во}о има? - го попита майка му,
- Боже! Той ще е бил.
- Кой? - рече очуден бащата.
- Царят...

Непознатият, който бе поискал подслон през бурята, бе наистина Калоян. "Цар Калиянчо", както го наричаше народът, обичаше да обикаля земите си и непознат от никого, да следи с очите си как се изпълняват наредбите му. И затова страхът от внезапното му появяване, караше навсякъде нобирчии и севастии, кефалии и кастрофилакци, сляпо да се подчиняват на царската му воля, защото знаеха, че в противен случай, Калоян е непоколебимо жесток. С това пък печелеше сърцето на народа си, който вече от няколко години почиваше в мирен труд и приготовления за бъдеща бран. Майстори технитари строяха обсадни машини: катапулти, гинееи и балисти, крепости се издигаха зад Хемуса по пътя към Загоре, в самоковите ковачи, ден и нощ, чукаха стрели, копия, щитове, шлемове...

Калоян знаеше, че борбата ще бъде дълга и жестока, затова даваше на народа си време да събира сили.

А между това прат^еници до папата се мъчеха предварително да осигурят трайността на възможната победа. Защото Калоян не бе само добър бранник, но и мъдър държавник и знаеше много добре, че всички усилия на едно храбро, но заобиколено с врагове племе, ще бъдат винаги безплодни, щом зад гърба му не стои някой далечен силен покровител.

Тогави такъв силен покровител можеше да бъде само папата.

И Калоян не се поколеба да се обърне към него.

Така бавно приближаваше края на дванадесетия век...